

K. BOUTER

DWAZE MARJAN

Penteekeningen van EDM. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

DWAZE MARJAN.

Marjan was een aardig vrouwtje, hupsch, jong en schoon, maar een beetje zwak van zinnen. 't Was echt jammer.

Menigmaal diende zij door haar verregaande vergetelheid en door haar eenvoudige opvatting der dingen tot spot van de menschen, van de menschen, die steeds een andermans gebreken beknibbelen en hierdoor zich soms zoo wreed kunnen aanstellen.

Marjan nam alles op de letter op en zulks bracht haar menigmaal in groote verlegenheid.

De menschen noemden haar daarom « Dwaze Marjan ».

Steven, haar man, had daar veel verdriet om. Hij zag haar dan: gaarne en, hoe meer de menschen haar begekten, hoe liever hij haar zag.

Zij waren al eenige jaren getrouwd, hadden geen kinderen en leefden met hun beidjes alleen, in een onverstoorbaar geluk, elkander beminrend als in de onverwoestbare wittebroodsweken.

Alles wat zijn vrouwtje deed, was voor Steven goed. Was zij eens mis, dan hielp hij haar met raad en met daad en zoende haar hierop op de beide wangen, dat het klonk.

Marjan beloofde hem dan, een naaste maal, beter op te letten, maar hoe zij ook haar best deed, het verliep altijd mis.

Op zekeren dag zeide haar Steven :

— Marjanneke, ik ga den akker bespitten, het wordt nu stilaan tijd om aardappelen te planten. Ge weet dat spitten een zware arbeid is, zorg dus voor een stevig maal en een frisschen dronk tegen mijn tehuiskomst.

— Lieve Steven, ga gerust naar uw werk, antwoordde zij, ik zal alles om zijn beste schikken en zorgen dat ge tevreden zijt. Dag, lief ventje.

Tegen twaalf uur haalde Marjan een worst uit de schouw, legde deze in de pan, met een flink stuk reuzel en zette dezelfde dan op het vuur.

De malsche worst begon spoedig te kissen en te braden en verspreidde een lekkeren geur, zoodat de hond, die in den hoek te slapen lag, ontwaakte en begeerig den neus in de hoogte stak en zijn oogen van lust begonnen te blinken.

Terwijl Marjan de pan bij den steel nam, dacht zij :

— Ik kan, terwijl de worst aan het braden is, wel een kan bier gaan tappen.

Zij nam de kan en begaf zich naar den kelder, draaide de kraan van het vat open en het bier stroelde in den stoop.

Eensklaps viel het haar in dat de hond, die op worst zeer lekkerd was, in de keuken lag en zij herinnerde zich hoe wellustig hij den neus had opgestoken.

— Ik verwed er alles op, zei ze, dat Turk met de worst weg is, dat is juist zooiets voor hem !

Met een wip vloog ze de trappen op, naar de keuken. Daar zag ze, dat zij zich niet in den hond had bedrogen en deze met de worst was gaan loopen. Ze zag hem nog juist in het deurgat verdwijnen en ze liep hem achterna. Maar Turk was haar te vlug en liep met de heete worst in zijn muil wat hij loopen kon.

Marjan moest zich bij het feit neerleggen.

— Weg is weg ! riep ze en staakte, hijgend, het loopen, keerde huiswaarts, terwijl zij het zweet van het voorhoofd veegde.

Nu dacht ze ineens aan de kraan, die ze vergeten had dicht te draaien en aan het lekkere bier, dat, zonder twijfel, over den grond zou gemorst zijn.

Zoo rap ze kon, liep ze nu naar den kelder en zag wat er gebeurd was : het vat leeg gelooopen, den kelder ondergestroomd.

— Wat ga ik thans beginnen ! riep ze vol angst. Als Steven het ziet, zal hij bedroefd zijn.

Zij bezon zich eenigen tijd en het kwam haar te binnen, dat ze op de laatste kermis een zakje bloem had gekocht, dat ze tot dan toe bewaard had om lekkere koeken te bakken, waarop Steven zoo verzot was.

Zij sleurde het zakje naar den kelder om er den vochtigen vloer mede te bestrooien.

— In den nood mag iedereen doopen, zei ze verheugd en wie spaarzaam is, vindt het later met woeker terug.

Zij wierp het zakje holder den bolder af de trappen, met het ongelukkig gevolg, dat het juist op de volle bierkan terecht kwam, die in scherven vloog, zoodat de lekkere drank in den kelder stroomde.

— Raak ! riep ze. Moest men er opzettelijk naar gooien, dan kon men er een halven dag aan besteden. Ge moet maar geluk in het leven hebben.

Marjan strooide de kostbare bloem over den natten vloer uit en bekam hierdoor iets, dat op het beslag van pannekoeken geleek. Hierop poeierde zij den zak er over uit als suiker over een taart, waarmede het vrouwtje recht in haar schik was.

— Af en toe is zoo een ongeluk wel eens noodig, zeide zij, dat vervangt den grooten kuisch.

Het sloeg twaalf uur. De patatenklok luidde, Steven trad in huis.

— Dag vrouwke! riep hij welgezind en gaf haar een kus. Ik heb grooten honger, het ruikt hier heerlijk! Ge hebt zeker iets goeds voor mij gereed gemaakt?

— Och, Stefaantje lief, klonk haar antwoord, ik wilde u op lekkere worst onthalen. Toen ik naar den kelder ging om bier te tappen, liep Turk met de worst weg en, bij het achterna loopen van den hond, liet ik de kraan van het vat openstaan, zoodat al het bier in den kelder liep. Hierop wilde ik den natten kelder met tarwemeel droogmaken en smeed ik de bierkan om. Wees echter getroost, want de kelder is thans droog.

— Ge zijt weer eens mis geweest, vrouwke, zei Steven kalm, ge laat den hond de worst weghalen, het biervat leegloopen en ten slotte werpt ge nog het kostbare meel weg.

— Ja, ventje lief, het spijt me danig, maar aan het geval is nu niets meer te verhelpen. Gedane zaken hebben geen keer. Ik wist niet dat ik er kwaad mede deed, gij hadt me dat toch van te voren kunnen zeggen.

De man dacht verdrietig bij zich zelf:

— Is het nu al zoo ver gekomen met mijn Marjanneke? Ik zal in de toekomst moeten oppassen, want anders krijg ik nooit meer iets te verhapzakken.

Steven bezat een aardig sommeke in vijf frankstukken en wisselde deze om in gouden geld. Hij zei tegen Marjan:

— Zie, vrouwtje, dat zijn gele vinken, ik zal ze in een pot doen en in den stal onder de kribbe, in den grond stoppen. Zorg nu dat ze er afblijft, anders geraken wij in moeilijkheden.

— Wees gerust, Steven lief, ik zal er heusch niet aankomen.

Steven ging naar het veld, werkte en was tevreden. Dat lieve vrouwtje, ze was wel wat eenvoudig, maar ze bezat toch zulk goed harte.

En de gedachte aan Marjan maakte hem den arbeid licht en bracht zon in zijn hoofd.

Terwijl Steven aan het spitten was, kwamen er leurders, met potten en pannen, in het dorp, gingen van huis tot huis en vroegen of men niets te verstellen of te vertinnen had.

Ook aan het huizeke van Marjan kwamen ze kloppen en boden haar mooie, blinkende potten en pannen te koop aan.

— Ach! zuchtte Marjan, hoe zou ik dit alles koopen, ik bezit geen rooden duit op zak, maar als ik met gele vinken mag betalen, dan zouden wij wel zaken kunnen doen.

— Gele vinken! Gele vinken! riep het hoofd der leurders. Die kunnen wij wel gebruiken! Haal ze maar voor den dag.

— Dat mag ik niet. Maar gaat in den stal, graaft onder de kribbe en daar zult ge ze vinden.

De leurders roken een zaakje en gingen naar de aangewezen plaats, waar zij inderdaad den schat gouden geld vonden. Zij schraapten het geld bijeen, lieten potten en pannen in den steek en verlieten ijlings het dorp.

Nu was Marjan een gansche pottenwinkel rijk. Zij wist niet wat er mede aanvangen, want haar keuken was van dat gerief genoegzaam voorzien. Ze besloot hierom uit al de nieuwe potjes en panneken den bodem te slaan en ze onderst boven op de schuttingspalen te zetten, die om het huis stonden.

— Wat zullen die daar netjes staan! dacht ze. En wat zal Steven het leuk vinden.

Tegen den avond keerde haar man tehuis en kreeg die vreemde dingen, boven op de palen, al van verre in het oog.

— Marjanneke! riep hij, wat hebt ge nu weer aangevangen?

— Lieve Steven! antwoordde zij, al dat moois heb ik me aangeschaft met de gele vinken, die gij in den stal hebt gegraven.

— Weet ge dan niet meer, lief vrouwtje, wat ge mij beloofd hebt?

— Zeker, Stefaantje, zeker, ik heb ze niet aangeraakt, de tinnengieters hebben ze opgegraven.

— Ach! vrouwtje, wat hebt ge weer aangevangen! jammerde Steven. Het waren geen vinken, maar gouden stukken van twintig frank! Gansch onze fortuin! Dit hadt ge toch niet mogen doen.

— Maar, Steven, dat wist ik immers niet. Ik zelf mocht er niet aankomen, maar ge hebt dat voor anderen niet verboden! Ik ben er heelemaal onschuldig aan. Heusch! Waarom hebt ge mij toch niet beter onderricht?

Steven was zeer mistroostig en dacht na hoe hij het best terug in het bezit van zijn gouden geld zou kunnen komen.

Na lange overweging scheen hij er iets op gevonden te hebben

— Marjan, zei hij, ik ben van gevoelen, dat wij de dieven moeten achterna zetten.

— Dat ben ik met u eens, Stefaantje.

— Dat zoeken zal misschien lang duren, daarom moet ge brood, boter en kaas medenemen, opdat wij onderweg wat te eten hebben.

— Daar zal ik zeker voor zorgen, lief ventje, zei het simpele vrouwtje.

Zij zorgde dus voor den voorraad.

Ze begaven zich op weg.

Steven had veel langere beenen dan Marjan en stapte flink vooruit, zoodat hij zijn vrouw een heel eind achter liet.

Aanvankelijk vond zij het lastig, dat ze niet aan de zijde van haar man kon voortstappen, maar weldra nam zij er vrede mede.

Zij dacht:

— Ik zal hem maar laten gaan. Als wij dan terugkeeren, ben ik dan zoover vooruit.

Zoo kwam zij op een berg en zag er diepe sporen, die de voertuigen er hadden nagelaten.

— Wel! Wel! Wel! riep Marjan op wanhopigen toon, kijk nu eens. De booze menschen hebben de schoone aarde vaneen gereten en platgedrukt. Dat komt nooit meer terecht.

Zij nam den boterpot en bestreek beide zijden met boter, opdat de wielen de aarde niet zouden bezeeren. Het arme vrouwtje, met haar groot barmhartig harte, moest zich bij haar werk telkens voorover bukken en zoo gebeurde het, dat een der kazen uit den zak schoof en holderdenbolder den berg afdolde.

— Als ge denkt dat ik den berg ga afdalen om u te halen en hierop een nieuwe reis naar boven te maken, dan hebt ge het mis, daar bedank ik u voor! Ik zal een anderen bol achterna zenden, die kan hem opzoeken en terugbrengen.

Zij nam een tweeden bol en wierp hem den eerste achterna.

Doch, zooals men denken kan, kwam ook deze niet terug, wat Marjan zoo vervelend vond, dat zij een derde den berg afzond.

— Mogelijk wachten zij op gezelschap, zei het arme vrouwtje, en doen ze niet gaarne den weg alleen.

De derde bol bleef ook achterwege.

— Kunt ge nu zoiets begrijpen! riep Marjan. Ik ga het met een vierde beproeven; die kan maar zorgen, dat hij met het heele piket tehuis geraakt.

De vierde bol botste en sprong den bergweg af met een snelheid van een bolied, evenals zijn drie voorgangers. Ook hij vond het beneden zoo leuk, dat hij er niet eens meer aan dacht naar boven te komen.

Er begon aan het steeds zoo lijdzame en kalme gemoed van Marjan een heel weinig woede te tornen. Wat moesten die vier lummels daar beneden?

Ten einde raad en zelf den berg niet gaarne afdalend, wierp zij nog een vijfden bol, toen een zesde en hiermede was haar gansche voorraad uitgeput.

Ze wachtte nog eenigen tijd, in de hoop dat de zes broeders hup-

pelend en springend den berg zouden beklommen! Maar ze was als zuster Anna: Ze zag niets komen.

Toen ze niets of niemand zag, schoot ze ineens in een Fransche woede en riep verdrietig:

— Maakt het beneden daar niet te vroolijk, ik kom u toch niet halen! Ik heb geen tijd om op uw fratsen te wachten. Ik ga verder en dan kunt ge mij maar achterna komen. Gij hebt jonger beenen dan ik.

Marjan spoedde zich verder en haalde Steven in, die, bleek van honger, zich naast de baan op een mijlpaal had neergezet en op zijn vrouw en op zijn maal wachtte.

— Ha! dag Marjan! riep hij vroolijk. 'k Ben blij dat ik u zie! Ik zie scheel van den honger en ik ben nieuwsgierig om te vernemen wat ge zool voor het eten medegebracht hebt. Kom er maar mede voor den dag, mijn schatje.

Marjan haalde het brood te voorschijn.

Steven wachtte naar de rest en, toen er niets meer kwam, vroeg de man:

— Marjan, nu heb ik toch al brood, maar waar is de boter en waar de kaas?

— Beste Steven, antwoordde zij, ge zult vandaag de boter moeten derven.

— Maar vrouwtje, het is toch geen goede Vrijdag?

— Ge zult de boter moeten derven, omdat ik er de wagensporen mede inwreef, doch de kazen zullen spoedig hier zijn. Ze komen achterna.

— Achterna? vroeg de man verbaasd.

— Wel ja, één was er mij ontglipt, maar ik heb de andere bollen achterna gezonden, ze zullen te zamen aankomen.

— Marjanneke! dat is weer mis! De boter dient nu toch eenmaal niet om er de wagensporen mede in te smeren en de bergen zijn niet gemaakt om er de kazen te laten afbollen en de kazen niet om op de bergen te klimmen.

— Ventje lief, ge hebt gelijk, ik geloof dat ik volkomen mis was, doch dit hadt ge mij wel vroeger kunnen zeggen.

Terwijl Steven aan zijn droog brood aan het knabbelen was, vroeg hij ineens:

— Hebt ge, Marjan, toen ge naar hier kwaamt, 'de voordeur wel goed vast gemaakt?

— Daar heb ik niet eens aan gedacht, ventje. Waarom hebt ge mij dit niet vroeger gevraagd?

— Dan hebt ge het huis laten openstaan?

— Ja, dat meen ik toch.

— Luister eens, vrouwtje, keer terug, sluit zorgvuldig de deur en breng wat ander eten mede. Ik zal hier zoolang op u wachten.

Zoo deed Marjan.

Onderweg dacht zij :

— Stefaantje vraagt naar ander eten. Hij schijnt geen brood en geen kaas te lusten. Ik heb nog wat gedroogde appelen liggen, die haal ik dan voor mijn beste ventje en voeg daar een kruik azijn bij om zijn dorst te lesschen.

In huis was alles nog in orde. Toen zij de gedroogde appelen had genomen en de kruik azijn, sloot zij het bovenste gedeelte van de deur, maar het onderste stuk lichtte zij uit de hengsels en zeide :

— Nu zal men, voorwaar, deze deur niet meer openmaken om in huis te breken. Wat zal Steven verheugd zijn, dat ik deze voorzorg nam !

Zij tilde het lompe stuk hout op haar schouders en keerde tot haar echtgenoot terug. Maar ze haastte zich heelemaal niet en ging voetje voor voetje voorwaarts.

— Want, zeide zij, hoe langer ik onderweg blijf, hoe langer Stefaantje tijd heeft om uit te rusten.

Het duurde dan ook een heelen tijd, voor ze Steven terug vond en hem vriendelijk toeriep :

— Ziedaar, lieve jongen, hier hebt ge een stuk van de voordeur, nu kunt ge zelf op het huis passen.

Toen hij zijn vrouw zag, geladen als een muilezel, riep hij wanhopig uit :

— Lieve Marjan, ge zijt een toonbeeld van verstand. Ge licht de onderdeur uit, zoodat allen ongestoord in huis kunnen, maar de bovendeur grendelt ge dicht ; of zulks iemand zal beletten naar binnen te gaan !

— Heb ik nu weeral verkeerd gedaan, Stefaantje ?

— Hoor eens, vrouwtje, ge kunt er nu eenmaal niets aan doen. Terugkeeren gaat niet. Ge hebt de halve deur naar hier gebracht en ge moogt deze dan ook verder voor uw genoeg dragen.

— Zulks wil ik gaarne voor mijn allerliefste ventje doen, antwoordde de vrouw. De deur zal ik verder dragen, al weegt ze ook zwaar, maar de kruik azijn en de gedroogde appelen zijn me te zwaar, daarom zal ik ze aan de deur hangen, zoo zullen zij zoo zwaar niet wegen.

Nu gingen zij naar het bosch om de ketellappers op te sporen, doch het was te vergeefs.

Den ganschen dag kuierden zij rond, maar zagen niemand. Toen de avond over het bosch viel als een groote donkerte, klommen zij in

een boom, om daarin een nachtverblijf te vinden, want zij dierven niet op den grond slapen.

Nauwelijks zaten zij op hun gemak, of daar hoorden zij onder zich een verward gerucht van stemmen. Het waren de ketellappers, die stilhielden onder denzelfden boom. Zij ontstaken een groot vuur en verdeelden den gouden buit.

Steven liet zich, langs den anderen kant van den stam, naar beneden glijden en raapte een boel steenen op, vulde hiermede zijn zakken en klom weer naar boven.

— Zie, Marjan, fluisterde hij, met deze steenen ga ik de dieven eens trakteren.

— Zulks verdienen zij, antwoordde Marjan.

Steven wierp, maar het was mis. Geen enkel der steenen was raak en de dieven bleven ongedeed.

Maar het gedruisch der neervallende steenen deed een der mannen zeggen :

— Wat valt er allemaal naar beneden ? Het is of er daarboven apen zijn gelogeerd !

— 't Zijn maar mastentoppen ! zei een ander. Stoor u niet.

Ze namen verder geen aandacht en gingen voort met elk zijn deel af te tellen.

Marjan zat op den boom steeds met die zware deur op haar schouder. De last begon haar verschrikkelijk zwaar te wegen en ze zuchtte :

— Stefaantje, ik geloof dat de appels me te veel drukken, ik krijg de kramp in mijn lijf. Ik ga de vruchten maar laten vallen.

— Lief Marjanneke, doe het om de liefde Gods toch niet, want dan zullen de roovers onze schuilplaats ontdekken en gaan wij een aardig kwartuurs te gemoet.

— Lief ventje, ik kan het niet langer volhouden. Wilt ge dan, dat ik met de appels, den azijn, de deur en met mijn geheele lichaam naar beneden donder ?

— Doe dan in 's hemels naam wat ge niet laten kunt, pruttelde Steven.

De appels rolden langs de takken naar beneden en maakten een schoon lawaai.

De dieven, die het geritsel hoorden, zeiden onder elkander :

— Ha ! daar worden de vogels al wakker, het zal weldra dag worden.

Nog bleef de onderdeur zwaar op Marjan drukken, ze verzette zich, om den last wat te verschuiven, doch het hielp niet veel. De deur

begon al langer hoe meer te drukken en Marjan moest eindelijk aan haar man bekennen :

— Ventje lief, ik moet de kruik azijn naar beneden gieten, anders ga ik met gansch den bazar naar onder.

— Doe het niet, Marjan, want dat zal ons zeker verraden.

— Ik moet, ik moet, hijgde de vrouw.

Dit zeggend, greep zij de kruik, die zij op de koppen van de roovers uitgoot.

— 't Begint al te dauwen, mompelden dezen.

Eindelijk snapte Marjan het, dat niet de appels en de azijn zoo zwaar wogen, maar wel de deur.

— Stefaantje, fluisterde zij eindelijk, ik houd het niet langer uit. Wie vader en moeder vermoord heeft, is nog te goed om met zulke vracht te sleuren. Ik moet de deur naar beneden laten.

— Marjan ! Marjan ! doe het toch niet, want dan is voorzeker onze laatste uur geslagen.

— Ik kan het niet volhouden, Steven, neem het mij niet kwalijk.

— Laat ze dan maar gaan, zei Steven, en dat de goede God ons genadig zij.

Thans weerklonk een vervaarlijk gerucht. De deur roffelde en dreunde met een geweldig gerucht naar onder.

De dieven stoven verschrikt op en riepen :

— Daar komt de duivel zelf naar beneden !

Zij lieten den ganschen buit in den steek en vluchtten wat zij loopen konden.

Steven vond tot zijn groote vreugd al zijn gouden geld terug, stak het op zak en ging met zijn wijfje huistoe.

Ze vonden alles nog bij het oude en, toen ze voldoende waren uitgerust, zeide Steven :

— Marjan, ik vergeef u gaarne al de dwaasheden, welke gij tot heden hebt begaan, ge zijt en blijft mijn allerliefst vrouwtje, maar thans moet ge mij ook beloven dat ge een anderen weg gaat inslaan en geen gekkernijen meer bedrijven.

En goedaardig antwoordde de simpele :

— Zulks beloof ik u. Ik ga naar het veld om wat meikoren voor de koe te snijden.

Ze nam den sikkel en begaf zich naar het veld.

Onderweg bedacht ze zich en zei dat ze eerst toch wel een stuk eten kon, alvorens aan den arbeid te gaan.

Ze at dus naar hartelust en zooveel, dat zij er slaperig van werd en, half droomend, half wakend ving zij te werken aan.

Zooals men denken kan, leverde zij ook maar half werk en sneed met het koren ook haar kleederen stuk, zoodat ten allerlaatste haar rok er uit zag als een uiteen gerafelde lor.

Ze geleet op een echte lompenvrouw.

Na eenigen tijd viel ze terug in slaap en toen ze ontwaakte, herkende zij zich zelve niet meer.

Ze wierp een medelijdenden blik op haar plunje en zei :

— Zou ik het zijn of niet? Neen, het is onmogelijk, dat ik Marjan ben.

De nacht was intusschen gevallen, het was zeer duister, radeloos liep zij naar het dorp en klopte aan haar woning aan.

— Stefaantje ! Stefaantje ! riep ze, is Marjan al thuis?

— Welzeker, antwoordde deze, gestoord dat men hem voor zulke kleinigheid uit zijn slaap wekte.

— Zijt ge zeker dat ze tehuis is?

— Wel ja, ze ligt al lang te bed.

— Goddank, zei Marjan, wie op dit bericht een pak van het hart viel, dan kan het geen kwaad meer.

Ze liep verder door den donkeren nacht en ontmoette enkele lieden, die op roof uitgingen.

— Wil ik u helpen? vroeg zij.

De dieven, die veronderstelden dat zij de streek goed kende en hun kostelijke inlichtingen zou kunnen verschaffen, namen haar aanbod met vreugde aan.

Ze ging dan met de dieven op gang, bleef voor ieder huis staan en riep zoo luid zij kon :

— Goede lieden, hebt ge wat te missen, want we komen u bestelen!

— Dat is een slimme diefegge, zeiden de roovers. Wij moeten er echter iets op bedenken om van haar af te geraken.

Een hunner sprak haar aan :

— Zeg, vrouwtje, weet ge wat ge doen moest?

— Moet ik nog harder schreeuwen? vroeg zij.

— Neen, neen, het was zoo al goed genoeg. Maar luister even : Aan den ingang van het dorp ligt het veld van den burgemeester. Ga daar wat knollen voor ons plukken.

— Met veel plezier, zei Marjan en zij spoedde zich heen.

Toen zij op het veld gekomen was, plukte zij zoo ijverig, dat zij zich geen tijd gunde om op te kijken.

Daar kwam een man voorbij en hij zag in de donkerte deze gebukte vrouw en dacht dat het de weerwolf of misschien zelfs de duivel was. Hij zette het vol schrik op den loop.

Hij liep zoo snel zijn beenen hem dragen konden naar den burgemeester om dezen te vertellen dat een ondiertje al zijn knollen uitrukte.

— Och, hemel, kermde de man, nu lig ik met rhumatisme in

mijn bed en ik kan niet gaan van de pijn. Hoe ga ik toch aan mijn veld geraken?

— Maak u daarom niet druk, zei de gediensstige buurman, ik zal u wel dragen.

Hij nam den zwaarlijvigen burgemeester op den rug en droeg hem naar zijn veld.

Toen zij daar aankwamen, keek Marjan toevallig eens op.

— Hu! riep de burgemeester verschrikt, dat is werkelijk de duivel!

Nu bleek het dat hij, ondanks zijn kwaal, sneller loopen kon dan zijn buurman, want op één oogenblik was hij verdwenen.

Marjan, die beide mannen op den loop zag gaan, pakte ook haar biezen en liep in één draf naar huis en ging eens kijken of werkelijk Marjan in haar bed lag.

Zij vond de sponde ledig en vlijde zich tusschen de lakens en begon te ronken.

En als ze nog niet wakker is, dan slaapt ze nog.

